

J kapitola 5.

[1] Potom byly židovské svátky a Ježíš se vydal do Jeruzaléma. [2] V Jeruzalémě je u Ovčí brány rybník, hebrejsky zvaný Bethesda, a u něho pět sloupů. [3] V nich leželo množství nemocných, slepých, chromých a ochrnutých [čekajících na pohyb vody. [4] Neboť anděl Páně čas od času sestupoval do rybníka a vířil vodu; kdo první po tom zvění vstoupil do vody, býval uzdraven, ať trpěl kteroukoli nemocí.] [5] Byl tam i jeden člověk, nemocný již třicet osm let. [6] Když Ježíš spatřil, jak tam leží, a poznal, že je už dlouho nemocen, řekl mu: "Chceš být zdrav?" [7] Nemocný mu odpověděl: "Pane, nemám nikoho, kdo by mě odnesl do rybníka, jakmile se voda rozvíří. Než se tam sám dostanu, jiný mě předejde." [8] Ježíš mu řekl: "Vstaň, vezmi lože své a chod!" [9] A hned byl ten člověk uzdraven; vzal své lože a chodil. Toho dne však byla sobota. [10] Židé řekli tomu uzdravenému: "Je sobota, a proto nesmíš nosit lože." [11] Odpověděl jim: "Ten, který mě uzdravil, mi řekl: Vezmi své lože a chod!" [12] Zeptali se ho: "Kdo byl ten člověk, který ti řekl: Vezmi je a chod?" [13] Ale uzdravený nevěděl, kdo to je, neboť Ježíš se mu ztratil v zástupu, který tam byl. [14] Později vyhledal Ježíš toho člověka v chrámě a řekl mu: "Hle, jsi zdrav. Už nehřeš, aby tě nepotkalo něco horšího!" [15] Ten člověk šel a oznámil Židům, že je to Ježíš, kdo ho uzdravil. [16] A proto Židé začali Ježíš pronásledovat, že takové věci dělal v sobotu. [17] On však jim odpověděl: "Můj Otec pracuje bez přestání, proto i já pracuji." [18] To bylo příčinou, že Židé ještě více usilovali Ježíše zabít, protože nejen znesvěcoval sobotu, ale dokonce nazýval Boha svým vlastním Otcem, a tak se mu stavěl na roveň. [19] Ježíš jim řekl: "Amen, amen, pravím vám: Syn nemůže sám od sebe činit nic než to, co vidí činit Otce. Co činí Otec, stejně činí i jeho Syn. [20] Vždyť Otec miluje Syna a ukazuje mu všechno, co sám činí; a ukáže mu ještě větší skutky, takže užasnete. [21] Jako Otec mrtvé křísí a probouzí k životu, tak i Syn probouzí k životu, které chce. [22] Otec nikoho nesoudí, ale všechen soud dal do rukou Synovi, [23] aby všichni ctili Syna, jako ctí Otce. Kdo nemá v úctě Syna, nemá v úctě ani Otce, který ho poslal. [24] Amen, amen, pravím vám, kdo slyší mé slovo a věří tomu, který mě poslal, má život věčný a neopodléhá soudu, ale přešel již ze smrti do života. [25] Amen, amen, pravím vám, přichází hodina, ano, už je tu, kdy mrtví uslyší hlas Božího Syna, a kteří uslyší, budou žít. [26] Neboť jako Otec má život sám v sobě, tak dal i Synovi, aby měl život sám v sobě. [27] A dal mu moc konat soud, poněvadž je Syn člověka. [28] Nedivte se tomu, neboť přichází hodina, kdy všichni v hrobech uslyší jeho hlas [29] a vyjdou; ti, kdo činili dobré, vstanou k životu, a ti, kdo činili zlé, vstanou k odsouzení. [30] Sám od sebe nemohu dělat nic; jak mi Bůh přikazuje, tak soudím, a můj soud je spravedlivý, neboť nehledám vůli svou, ale vůli toho, který mě poslal." [31] "Svědčím-li sám o sobě, mé svědectví není pravé. [32] Je však jiný, který o mě svědčí, a já vím, že svědectví, které o mě vydává, je pravé. [33] Poslali jste k Janovi a on vydal svědectví pravdě. [34] Já nepotřebuji svědectví od člověka - ale říkám to proto, abyste vy byli spaseni. [35] Jan byl svíce hořící a zářící, a vy jste se chtěli na chvíli radovat v jeho světle. [36] Svědectví, které mám já, je větší než Janovo: skutky, jež mi Otec svěřil, abych je vykonal. Tyto skutky, které činím, svědčí o tom, že mě Otec poslal. [37] A sám Otec, který mě poslal, vydal o mě svědectví. Vy jste však nikdy neslyšeli jeho hlas ani jste nespatriili jeho tvář [38] a jeho slovo je ve vás nezůstává, poněvadž nevěříte tomu, koho on poslal. [39] Zkoumáte Písma a myslíte si, že v nich máte věčný život; a Písma svědčí o mně. [40] Ale vy nechcete přijít ke mně, abyste měli život. [41] Nečekám slávu od lidí. [42] Ale o vás jsem se přesvědčil, že v sobě nemáte lásku k Bohu. [43] Přišel jsem ve jménu svého Otce, ale nepřijímáte mne. Kdyby přišel někdo ve svém vlastním jménu, toho přijmete. [44] Jak byste mohli uvěřit, když oslavujete sebe navzájem, ale slávu od samého Boha nehledáte! [45] Nedomnívejte se, že já budu na vás u Otce žalovat; vašim žalobcem je Mojžíš, v něhož jste složili svou naději. [46] Kdybyste opravdu věřili Mojžíšovi, věřili byste i mně, neboť on psal o mně. [47] Nevěříte-li tomu, co on napsal, jak uvěříte mým slovům?"